

9.07.87 (kaheteistkümnes päev)

Aega on juba parajalt möödas, et mõni rida paberile visata. Peab mainima, et aeg läheb üha kiiremini.

Homme algab meil õppeaasta, kui seda saab nii nimetada, sest lõpeb ta juba oktoobri lõpus. Praegu käib paras käbe ettevalmistus homseks päevaks, sest kõik tuleb korda teha. Õppeaasta alguse puhul on miiting ja riviülevaatus. Isegi tunniplaan riputati üles.

Kohe panen kirja ka ühe soovi. Kui keegi tuleb 26. töötusele, siis võtke kaasa saapahari, ärge ainult seda pakiga saatke!!!

Tegelikult hakkasin mõtlema, et Tallinnast saab Volgogradi nelja tunniga, nii et ei olegi kohutavalt kaugel.

Peab ütlema, et jalad on hakanud persse minema. Iga päev tuleb peaaegu pidevalt joosta ja see ei ole naljaasi.

Täna juhtus veel midagi head, üks vanem käis poes ja tõi meile komme, päris hea oli. Siinkohal pean ütlema, et ärge midagi pakiga saatke, sest ma ei tea, kas saab kätte, kellelegi ei ole veel saadetud. Eks hiljem selgub.

Selle aja peale on mulle kaks ülemust sümpaatseteks saanud, üks on meie jaokomandör, aastmelt seersant ja üks kapten, kes meid välja õpetab. Kui me kasarmut koristasime, siis sain temalt uue teadmise, mis juhtub siis, kui lohakalt koristada: kõigepealt on tolm, siis kirbud, siis prussakad ja siis krokodillid....

Ilmad on meil endiselt palavad, päikese käes kusagil 35 kraadi, varjus on normaalsem. See kuumus ei olegi nii hull, kui janu, mis pidevalt vaevab. Kraanivett juua ei tohi, päeva peale antakse aga üks plaskutäis teed. Kohati tundub, et meie harjutamine januga on ka mingil viisil selle füüsilise treeningu osa.

Eile olime ehitusel. Ühele õppepolügoonile ehitatakse mingisugust hoonet. Laadisin tsementi. Peale seda olin nagu tolmutont. Ei ole aga halba heata, peale tööd saime Volgas supelda. Vesi oli veidi jahedavõitu aga hea oli siiski. Kolm korda võid arvata kuidas me sinna polügoonile ja tagasi liikusime – joostes muidugi. Kohati hakkab see tohtu füüsiline mahv juba ajudele käima.

Kahel korral on see jooksmine mind ka rihmadele viinud. Mida see tähendab? Kui keegi enam ei jõua joosta, siis määratakse üks või kaks, kes tema rihmast

kinni võtavad ja järele lohistavad. Kaks korda on ka minuga nii juhtunud. Ääretult ebameeldiv ja piinlik olukord, eriti nende poiste ees, kes sind vedama peavad. Igatahes peale teist korda andsin endale lubaduse, et enam seda ei juhtu. Palavus, janu ja harjumatult järsk füüsilise koormuse kasv, ju need koos viisidki selleni, et pilt hakkas kahel korral vaikselt eest ära vajuma. Ei, ei, ei, aitab, rohkem seda ei juhtu.

See valge riie, mille saatsite kulub marjaks ära, kraesid kulub nagu leiba. Igasugused sidemed ja plaastrid, mis ümbrikus olid, võeti ära. Öeldi et ei ole ette nähtud. Riided lubati ka pühapäeval koju saata (tuleval pühapäeval muidugi), pakkide materjal on juba valmis.

Tahtsin veel hoiatada, et kui kirjutate, siis väeosa numbri juurde lisage „C“, muidu võib juhtuda, et ei saa kirja kätte.

Tänaseks ehk lõpetan.